

fremmer beskæftigelsen, modvirker hinanden. Griber man stærkt ind for at fremme beskæftigelsen — og det gælder ikke mindst, hvis man ikke styrer sine indgreb — får man uheldige virkninger på betalingsbalancen, og altså desværre også omvendt.

De indgreb, der er nødvendige, kan derfor ikke være af en enkel og ukompliceret karakter. Vil vi — som det er regeringens hensigt — forfølge begge de to mål, jeg lige har omtalt, må vi nødvendigvis arbejde med en kombination af foranstaltninger, som tilsammen udgør en helhed.

Vi må drage nytte af det forhold, at der er aktiviteter, som kan sættes i værk, uden at de koster nævneværdigt i fremmed valuta.

At der er arbejder — ikke mindst inden for energisektoren — som vel nok i første omgang også medfører en valutaudgift, men som på bare lidt længere sigt medfører betydelige valuta-besparelser.

Og at det ikke er lige meget, hvordan vi sammensætter den forøgelse af statens indtægter, som er et nødvendigt led i en stabiliseringsplan. Det er i et vist omfang muligt at lægge hovedvægten af afgifterne på valutakrævende forbrug.

Det var også ud fra disse betragtninger, vi fremlagde vor beskæftigelses- og stabiliseringsplan, som byggede på følgende 3 hovedelementer:

I de kommende 3 år anvendes knap 9 mia kr. til fremme af beskæftigelsen. Heraf næsten 2 mia kr. direkte til udbygning af støtten til erhvervene med henblik på forbedring af konkurrenceevnen og markedsføringen samt skabelse af nye arbejdspladser. Andre godt 3 mia kr. til energipolitiske og energibesparende foranstaltninger. Endelig godt 3 mia kr. til arbejds-markedspolitiske foranstaltninger — herunder foranstaltninger over for ungdomsarbejdsløsheden — og til udvidelse af den offentlige service m. v. De 6 mia kr., der anvendes på disse områder, vil også indirekte være af betydning for erhvervene.

Det var regeringens vurdering, at den mængde arbejde, der vil blive iværksat på grundlag af denne plan, er væsentligt større end de knap 9 mia kr. i offentlig indsats. Dels er der i et